

правовою державою, які закріплені в Конституції, є декларативними. Нам потрібно докласти ще багато зусиль для того, щоб Україна вийшла на той рівень стандартів суспільного, правового та політичного життя, який дасть їй змогу почувати себе рівною серед інших правових держав. Наш народ з давніх давен славився тим, що ми всіма силами намагаємось досягти поставленої мети. Тому будемо вірити в поставлену перед нами ціль розбудови правової держави, не зходити з обраного шляху. Маємо надію, що в недалекому майбутньому українці будуть жити в країні, якої вони гідні.

Список використаної літератури:

1. Козак В. Форми політичної участі громадян у державотворчих процесах// Розбудова держави.- 1998.-№1-2.- с.62-70.
2. Політична культура демократичного суспільства: стан і перспективи в Україні: Матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції, 26-27 лютого 1998р.-К.: Гнозис, 1998.-226с.
3. Політологія: Посібник для студентів вищих навчальних закладів/ За ред. О. В. Бабкіної, В. П. Горбатенка.-К.: Видавничий центр «Академія», 1998.-368 с. (Гаудеамус).
4. Правознавство / За ред. М. Настюка.-Львів: Світ, 1994.-272 с.

КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС НАЦІОНАЛЬНИХ МЕНШИН В УКРАЇНІ – ПЕРСПЕКТИВИ УДОСКОНАЛЕННЯ

Антонова К.В., учень 11 класу Вишенської ЗОШ І-ІІІ ступенів Бориспільської районної ради Київської області

Керівник: учитель-методист, вчитель історії та правознавства Національної академії внутрішніх справ Вишенської ЗОШ І-ІІІ ступенів Бориспільської районної ради Київської області
Варич Л.В.

Актуальність даного питання є надзвичайно пріоритетним в умовах становлення України як демократичної, правової та соціальної держави, що, в свою чергу, зобов'язує державу до створення відповідних умов для розвитку національних меншин як самостійної складової української поліетнічної нації, наслідком чого є утвердження конституційно-правового статусу національних меншин.

Варто нагадати, що Україна не є класично багатонаціональною країною, скажімо, як Індонезія, Росія чи Індія, на території яких проживають десятки автохтонних етносів. Або як Канада, де терени автохтонних народів зайняли переселенці з багатьох країн світу. Але Україна не є і мононаціональною державою.

Поняття «національна меншина» вперше з'явилося в 19 столітті. Саме в цей період, з метою опору значним національним рухам, влада Австро-Угорщини, Пруського королівства, а також Османської і Російської імперії йшла на певні поступки, надаючи самостійності і більших прав багаточисельним етнічним групам, що проживали на цих територіях.

І вперше, поняття «національна меншина» на рівні міжнародного договору було закріплено у Генеральному акті Віденського національного Конгресу у 1814-1815 році.

Особливої актуальності проблема національних меншин набула після другої світової війни. Зокрема, було прийнято Міжнародний пакт про громадянські та політичні права 1966 року, в якому було проголошено зобов'язання для країн, в яких є етнічні, релігійні та мовні меншини, не відмовляти їм у користуванні своєю культурою і мовою, сповідуванні своєї релігії тощо (стаття 27).

Традиційною є точка зору про те, що національні меншини – це етнічно визначені спільноти громадян певної держави, кожна з яких за кількістю осіб, що належать до неї, є меншою аніж та етнічна спільнота, котра дала свою назву цій державі (титульна нація).

Стаття 3 Закону України «Про національні меншини» визначає, що До національних меншин належать групи громадян України, які не є українцями за національністю, виявляють почуття національного самоусвідомлення та спільності між собою.

Отже, національні меншини - це групи людей, які є громадянами України, але не мають етнічної належності до України, відрізняються від громадян України мовою, культурою та традиціями, а також є менш чисельними відносно титульної нації.

Конституційно-правовий статус національних меншин в Україні визначається Конституцією України, Законами України та міжнародними договорами.

Так, стаття 11 Конституції України зазначає, що держава сприяє консолідації та розвитку української нації, її історичної свідомості, традицій і культури, а також розвитку етнічної, культурної, мовної та релігійної самобутності всіх корінних народів та національних меншин в Україні.

В статті 1 Закону України «Про національні меншини» чітко визначено, що Україна гарантує громадянам республіки незалежно від їх національного походження рівні політичні, соціальні, економічні та культурні права і свободи, підтримує розвиток національної самосвідомості й самовиявлення.

Усі громадяни України користуються захистом держави на рівних підставах.

При забезпеченні прав осіб, які належать до національних меншин, держава виходить з того, що вони є невід'ємною частиною загальноновизнаних прав людини.

Законом також визначено, що держава гарантує всім національним меншинам права на національно-культурну автономію: користування і навчання рідною мовою чи вивчення рідної мови в державних навчальних закладах або через національні культурні товариства, розвиток національних культурних традицій, використання національної символіки, відзначення національних свят, сповідування своєї релігії, задоволення потреб у літературі, мистецтві, засобах масової інформації, створення національних культурних і навчальних закладів та будь-яку іншу діяльність, що не суперечить чинному законодавству.

Список використаних джерел:

1. Конституційне право України: Підручник / за заг. ред. В.Л. Федоренка. – 4-е вид., перероб. і доопр.; передмова проф. В.М. Шаповала. – К.: 2012. – 727 с.
2. Актуальні проблеми конституційного права України: підручник / за заг. ред. проф. Олійника А.Ю. – К.: «Центр учбової літератури», 2013. – 554 с.

ЩОДО МІЖНАРОДНОГО ВПЛИВУ НА ФОРМУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ

Свиридюк Н.П., к.ю.н., доцент, докторант Національної академії внутрішніх справ

Сучасні інтеграційні та глобалізаційні тенденції розвитку світового співтовариства мають дещо суперечливий характер, у зв'язку з чим багато хто з науковців та практичних фахівців у сфері міжнародних відносин наголошують на існуванні ряду негативних наслідків глобалізації, на визнанні цілеспрямованого впливу зовнішніх факторів, що несуть загрозу економічній та національній незалежності держав. У світлі актуалізації проблем вітчизняної економічної системи спостерігається також посилення уваги науковців до питань стабілізації цього сектору в умовах розвитку міжнародної економіки.

Результатом системного аналізу становлення стабілізаційної політики в Україні та впливу світових глобалізаційних процесів на українське макроекономічне середовище стало дисертаційне дослідження Юрчишина В.В., в якому визначаються напрями та механізми державного управління, що спрямовані на утвердження стабілізаційних процесів та формування політики розвитку. У свою чергу, аналіз стану та динаміки розвитку макроекономічного середовища в Україні допоміг визначити якісні та структурні зміни, що здатні позитивно сприяти економічному розвитку. Автор також окреслив та обґрунтував пріоритетні напрями державної політики, які, на його думку, сприятимуть удосконаленню механізмів сприяння економічного розвитку України [1].

Водночас Онищенко В.О. та Романова Т.В. приділили увагу особливостям формування ефективної регіональної економічної політики в сучасних умовах розвитку інтеграційних процесів [2], які узгоджуються із загальноновизнаною в нашій країні ідеєю децентралізації влади та посилення її на місцях.

При цьому, неоднозначне тлумачення ролі інновацій у формуванні конкурентних переваг національної економіки здійснено у роботі Федірко О.А., який розробив методологію дослідження конкурентних переваг національних економік в умовах глобалізації [3].

Проблематика державного регулювання процесів інтеграції України в європейську економічну систему стала предметом наукових пошуків й інших авторів [4], які охарактеризували методичні та практичні аспекти регулювання процесів інтеграції України до європейської економічної системи, розкрили стратегічне значення національної економічної політики, розробили відповідні концептуальні засади подальшої європейської інтеграції в економічну систему ЄС, наголошено на виключній ролі державного регулювання у забезпеченні інтеграційних процесів.

Такий підхід щодо ролі держави у реалізації інтеграційної стратегії є вірним та обґрунтованим, з огляду на те, що силами громадянського суспільства, зусиллями його окремих представників такі перспективні завдання навряд чи можуть бути вирішені, а отже пріоритет у цих питаннях маємо надати інституціям держави.